

Pomogáts Béla Író és polgár

Jegyzetek Karácsony Benőről

Az író mindig rendhagyó, maga az irodalom rendhagyó fogalom, nem illeszkedik és nem is illeszkedik be a köznapi világ rendjébe, még akkor sem, ha őszinte elkötelezettséggel vállalja valamilyen társadalmi csoport vagy mozgalom képviselőjét. Ez a rendhagyó státus a két világháború közötti erdélyi magyar irodalom világában különösen jellemző volt Karácsony Benőre, aki a többnyire székelyföldi, kolozsvári, partiumi írók társaságában az erdélyi irodalom térképén jóformán alig szereplő Alsó-Fehér megyei kisvárosban: Gyulafehérváron volt otthon, az erősen keresztény (ha nem is vallási, de kulturális értelemben keresztény) hagyományokat képviselő írók mellett hűségesen őrizte a maga zsidó identitását, vallási tradícióit, és a tizenkilencedik század vagy éppen a népi elbeszélő művészet hagyományait őrző és követő erdélyi elbeszélő irodalomban egy merőben más prózapoétikát: a klasszikus orosz irodalomból ismert emberábrázolás és a nagyvárosi jellegű (például a múlt századforduló budapesti íróihoz: Heltai Jenőhöz, Bródy Sándorhoz, Karinthy Frigyeshez köthető) elégikus és nosztalgikus írói humor prózapoétikai tradícióit képviselte. (Ez utóbbit nem egyszer hozták összefüggésbe korabeli irodalmunk zsidó származású mestereinek világképével.)

A szülővárosról különben érdemes néhány szót ejteni. Az erdélyi fejedelmek valamikor büszke székvárosa, az erdélyi magyar római katolikus egyház püspöki székhelye igazából igen sokat veszített jelentőségéből a független fejedelemség felszámolása után. A tizenkilencedik század végére egykori uralkodói központból csendes vidéki kisvárossá jelentéktelenedett, a huszadik század elején mindössze tizenegy és félezer lakója volt, ugyanebben az időben Kolozsváron hatvanezer, Nagyváradon hatvannégyezer, Temesváron hetvenháromezer és Szatmárnémetiben harmincötezer ember élt. Trianon után számottevően megcsappant lakosainak száma, amíg 1910-ben nagyjából fele-fele arányban magyarok és románok éltek a városban, 1920-ra a magyarok létszáma a nagyarányú repatriálás következtében

kétezerre csökkent, a románoké lényegében változatlan maradt, és így fölénybe került. Érdekes volt a város vallási összetétele, az 1910-es (utolsó) magyar népszámlálás alkalmával kétezer hatszáz római katolikus, ötszáz evangélikus, ezeregyszáz református, kétezer-nyolcszáz görög-katolikus, ugyanennyi ortodoxot és közel ezerhatszáz izraelitát találtak, vagyis a zsidó lakosság erősen felül volt reprezentálva, ami arra utalt, hogy a városnak igen erős polgári hagyománya és kultúrája volt.

Az egykori fejedelmi székváros lassan elveszítette magyar jellegét, legalábbis lakosságának összetételében, történelmi emlékei és intézményei mindazonáltal tanúskodtak arról, hogy korábban milyen jelentékeny szerepe volt Erdély magyar kultúrájában. A római katolikus püspökségnek, mind Majláth Gusztáv Károly, mind később Márton Áron püspök idejében kulturális szervező szerep jutott, hasonló szerepet töltött be a római katolikus teológiai főiskola és a nagy hírű, 1792-ben alapított Batthyány-könyvtár, Erdély egyik klasszikus bibliotékája ez, egyszersmind a magyar tudományos élet közép-pontjának számított. Ebben a történelmi és kulturális közegben, régi magyar intézmények közelében élt Karácsony Benő, akinek írói munkássága igen plasztikus képet adott szülővárosának társadalmáról és magyar kultúrájáról. Ehhez a kultúrához ezer személyes szál kötötte, s jóllehet mindig önértzetesen őrizte a maga származási, vallási hagyományait, minden tekintetben magyar írónak, a magyar kulturális értékek örökösének és az erdélyi magyar identitás teljes jogú képviselőjének tartotta magát, nem csatlakozott azokhoz a disszimilációs törekvésekhez, amelyeket az erdélyi zsidó közösségnek az *Új Kelet* című napilap körül kialakult mozgalma képviselt. Írói munkásságában tulajdonképpen nem találunk olyan művet, amely kifejezetten a zsidó élet vagy szokások bemutatására törekedett volna.

Karácsony Benő (eredeti nevén Klärman Bernát), mint már jeleztük, Gyulafehérváron született 1888. szeptember 7-én, szülővárosában és Kolozsváron tanult, a nagyváradi jogakadémián szerzett okleve-

let, közben katonáskodott az első világháborúban, megsebesült, a temesvári kórházban ápolták, majd újra frontszolgálatba került. Később Kolozsváron nyitott ügyvédi irodát. Joghallgatóként diáklapot szerkesztett, első elbeszélései a gyulafehérvári *Hírlap*ban jelentek meg, a kolozsvári *Napkelet* munkatársa lett. Sokat köszönhetett annak, hogy írói indulására az erdélyi magyar irodalom kezdeti korszakának leginkább elismert tekintélye: Benedek Elek figyelte fel értő rokonszenvvel. Első elbeszéléseinek sikeres fogadtatását követve hamarosan bemutatották *Válás után* című színművét, 1925-ben megjelent *Tavaszi ballada* című novelláskötete, ezt követve 1927-ben *Pjotruska*, 1932-ben *Új élet kapujában*, 1936-ban *Napos oldal*, 1940-ben *Utazás a szürke folyón*, majd 1946-ban (poszthumusz módon) *A megnyugvás ösvényein* című regényei. Korán bekapcsolódott a marosvécsi Helikon tevékenységébe, műveit az Erdélyi Szépmíves Céh jelentette meg.

A többnyire az életszeretet jegyeit magukon viselő regények írója, hőseinek többségével ellentétben, meglehetősen kedvetlen és magányos ember volt, legalábbis nehezen oldódott fel környezetében. Szemlér Ferenc később *Személyes ügy* című, irodalmi emlékeiről beszámoló könyvében ezekkel a szavakkal jellemezte Karácsony Benő tartózkodó egyéniségét: „Mindig is vonzott tartózkodó egyszerűsége, finom humora és rejtett gunyorossága, amely csak ritkán szerez barátokat az embernek, inkább gyanakvást ébreszt a környezetben. Tömszinek ható alacsony termetén kifogástalanul állott a szabályszerű öltözék – tökéletes módon viselte a bizalmat gerjesztő és pontos ügyvéd álruháját, ami polgári foglalkozása szerint valóban volt is.” Erről a tartózkodó és valójában magányos személyiségről tett vallomást az írónak az a levele is, amelyet 1932 nyarán küldött barátjának, Bárd Oszkárnak, ebben a következők olvashatók: „Nincsenek barátaim – ami még nem volna baj –, de nincsen barátom sem. Húsz év előtt veszítettem el az utolsót. Talán bennem van a baj. Óvatos és unalmas bosszúsággal dugom ki barátkozó csápjaimat csigaházamból. Ez az óvatosság már antiszociális termék bennem.” Szemlér Ferenc arra is rámutatott, hogy amikor Karácsony Benő nem érezte szükségét annak, hogy védekezzen a külvilágból netán érkező rosszindulattal vagy közönnyel szemben, vagyis szépirodalmi műveiben, akkor nagyon is életszerető és közvetlen léleknek mutatkozott. A „valódi ént”, ahogy az íróbarát megjegyezte a *Pjotruska* Baltazár György nevű hősében, az *Új élet kapujában* Tunák mérnökében, a *Napos oldal* Felméri Kázmérjában, az *Utazás a szürke folyón* Sebestyénében és a *Megnyugvás ösvényein* ugyancsak Felméri Kázmérjában ismerheti meg az olvasó.

Karácsony Benő

Ez a tartózkodó és rejtőzködő emberi magatartás azt követve oldódott fel valamennyire, midőn Karácsony Benő az erdélyi írók helikoni közösségének megbecsült tagja lett. Az erdélyi írókat egybegyűjtő rendszeres nyári találkozóra, Kemény János marosvécsi várkastélyába a harmincas évek közepétől kezdve ő is meghívást kapott, mi több, folyamatos feladatot, mint jogvégzett embernek, neki kellett megszerkesztenie a megbeszélésekről készült jegyzőkönyvet. A Helikon táborán belül akkor a legkevésbé sem lehetett találkozni azokkal az antiszemita nézetekkel és indulatokkal, amelyek különben szomorú módon kisebb-nagyobb mértékben áthatották a magyarországi közéletet. A marosvécsi írótalálkozóknak Karácsony Benő mellett több más zsidó származású résztvevője is volt (például Bárd Oszkár, Hunyady Sándor, Ligeti Ernő, Markovits Rodion, Szántó György), és az erdélyi irodalom világában még az a Nyirő József is, aki később a szélsőjobboldali eszmék és mozgalmak iránt táplált rokonszenve következtében különítette el magát erdélyi író társaitól, tehát Nyirő sem hangoztatott a helikoni közösség egészét jellemző demokratikus és toleráns magatartással össze nem egyeztethető nézeteket. Karácsony Benő Észak-Erdély visszacsatolása után is rendszeresen részt vett a helikoni írók

tanácskozásain, ahogy az imént mondtam, mindvégig magyar íróknak tekintette magát – ebben Radnóti Miklós, Halász Gábor, Sárközi György, Szerb Antal és mások meggyőződésében osztozott.

Egyéniségének és írói munkásságának egy további fontos tulajdonságára is érdemes rámutatni: a Trianon után kialakult erdélyi magyar irodalom ugyanis, legalábbis a maga jellegadó egyéniségei következtében, általában a tradicionális társadalmi csoportok szülöttei és képviselői voltak. Például az arisztokrata Bánffy Miklós és Kemény János (igaz, ők az erdélyi magyar arisztokrácia hagyományait örökölve a liberális gondolkodást képviselték, szemben a magyarországi főrangúak átlagával), a lateiner középosztály tradícióit öröklő Áprily Lajos, Reményik Sándor, Kuncz Aladár, a progresszív egyházi értelmiséghez tartozó Makkai Sándor, Szombati Szabó István és Maksay Albert, a népi kultúra iránt vonzódó értelmiséget képviselő Kós Károly és Szentimrei Jenő, a paraszti társadalomból kiemelkedő Tamási Áron, Nyirő József, Kiss Jenő, és csak viszonylag ritka volt az olyan író, akinek igazi polgári „háttéré” és mentalitása volt, így Bárd Oszkár, Kádár Imre, Ligeti Ernő és természetesen Karácsony Benő.

Cs. Gyimesi Éva, aki minden bizonnyal az erdélyi magyar irodalom közelmúltjának egyik leginkább értő történetírója, egyenesen arról beszélt, hogy a kommunista diktatúra polgárságellenes, a „polgár” fogalmát szüntelenül diszkreditálni akaró felfogásával szemben éppen Karácsony Benő azon írók egyike, akik ennek a fogalomnak valódi – a nyugati hagyományoknak megfelelő – értelmet adtak. *Egy korán jött polgár – Karácsony Benő prózája* című (az irodalomtörténeti elemzésnél jóval tágasabb perspektívát nyitó) előadásában, amelyből az Akadémia Irodalomtudományi Intézetének 1993-as *Feltáratlan értékek a magyar irodalomban* című konferenciáján a következők hangzottak el: „A polgári mentalitás rehabilitálása – akár egy szerző recepciótörténetének ürügyén is – nem csupán azért fontos, hogy a múlt rendszer irodalompolitikájának a polgárról kialakított megbélyegző kliséit segítsünk lebontani. Hanem azért is, hogy a szabad, kezdeményező individuум identitásmintája a civil társadalom tagjaiban kellőképpen tudatosuljon, és ezzel együtt vállalható legyen a különbözőzés, a kiválás, a nézetütközés, valamint a kritika kockázata, vagyis a pluralizmus feltételrendszere. Ennek az identitásmintának a kulturális asszimilációja nélkül elképzelhetetlen a kelet-európai demokráciák kibontakozása. Ahol az autonóm személyiségnek nincs becsülete, ott nincs mód a szabad emberek társulásaként fölfogott politikai nemzetmodell kialakítására sem,

ott csupán a zárt társadalom fennmaradásának távlatát állandósul. És ez a távlat – hogy most már valódi tárgyunkhoz visszatérjünk – nem utolsó sorban a művész státusát is veszélyezteti, akinek lételeme a személyesség, a többé-kevésbé öncélú világteremtés szabadsága.” Amit itt az irodalomtörténész kifejtett, az pontosan ráillik Karácsony Benő mentalitására, arra a gondolkodásmódra, amely a polgári értékeket helyezte előtérbe, és ezek fontosságára figyelmeztette a zsarnokságtól éppen megszabaduló erdélyi magyar közéletet.

Nyugtalan embernek ismerték, első bírálói zaklatott dikcióját, történeteinek izgatott légkörét hangsúlyozták, a modern és városi hangot, melyet az erdélyi regény kórusában bizonyára legtisztábban neki sikerült megszólaltatnia. Hamar szembe került a társadalmi renddel, vitriolos gúnyba mártott tollával hadakozott hazugságai ellen. Foglalkozása is arra kényszerítette, hogy a hazugság közelében éljen, jól ismerte a társadalom visszasságait. Gúnyja, féktelen(?) szatírájának ereje a csontokba mart, tagadása nemegyszer cinizmussá mérgesedett. Kívülről, egyfajta apolitikus és szkeptikus, végsőkéig kiábrándult álláspontból ítélkezett bármifajta eszmeiség, eszmény felett. „Ami a világnézetet illeti, alapjában véve kevésre becsültem. Köteles szellemi zászló – gondoltam hetykén –, amit mindig ki kell dugni a padláslyukon, ha jön valaki. Jobban szerettem csupasz zászlórúd lenni, amelyen a játszi szél nem lebegtet semmiféle gyermekes lobogót” – írta derűs önérzettel, a különböző „konstruktív” világnézetek ellen immár anarchistán lázadva. Ha netán rokonszenvéről vallott, akkor is a cinizmus burkába takarta mondanivalóját.

Eszménytelensége, anarchizmusa egy nemzedék közérzetére vallott: az első világháború utáni évek megcsömörlött, válságba került ifjúságának világáról árulkodott. Ezt a világot mutatja be *Pjotrucka* című első regénysikere. Az érdekes regény a kisváros légszomjúságban fuldokló kisemberi sorsait mintázta meg: Baltazár, az újságíró és Csermely, az elcsapott városi fogalmazó az anyagi gond, a kulturálatlan környezet, a kilátástalan jövő hálójában vergődik. A kisvárosi létforma panasza gyakran hangzott fel a születő erdélyi magyar irodalomban, például Molter Károly vagy Tomcsa Sándor műveiben. A kisvárosok világát felidéző regények többnyire a vidéki élet sivárságáról adtak képet. Karácsony Benő is a kisváros mozdulatlan társadalmát és igénytelen lakóit bírálta, a korszerűtlenség megannyi jelképét látta a kisvárosi társadalom figuráiban.

A *Pjotrucka* olvasmányos regény, az író számára népszerűséget hozott, mindazonáltal egészen más prózapoétikát követett, mint a korszak átlagos erdélyi

lyi elbeszélő művei. Karácsony Benő az orosz irodalom klasszikusain nevelkedett, és regényében is van valami „oroszos”, elsősorban a különc alakok rajzában és a cselekmény atmoszférájában, természetesen ezt a tulajdonságot emeli ki a regény címe is. Németh László annak idején találóan állapította meg a következőket: „A *Pjotruska* cím nem kíváncsiságkeltő cégér ezen a tiszta magyar miliőben lejátszódó regényen, hanem a regény családfájáról hozzátört kocsi, név, amely e regény rokonai felé mutat. Nemcsak címe, de mintegy címkéje is a műnek, címke: amelyen ez a két csodálatos szó áll: orosz regény. Tudtommal *Pjotruska* az első magyar alkotás, mely nemcsak az orosz regény külsőségeit, de sajátos hangulatát, életérzését lobbantotta ki magyar talajból. S akármily kétes értékűnek tűnik is első hallásra ez az elsőség, a regény olyan kvalitásokat mutat, amelyek tiszteletet parancsolnak irodalmi ruffozfiájára előtt. Nem átvétel ez az oroszosság, hanem egy sajátosan fölhangolt lélek rárezonálása a vele egyrezgészámú világáramlatra.”

A regény az erdélyi kisvárosok kiábrándító világát idézi fel (akárcsak Áprily Lajos vagy Tompa László korai költészete), és ez a kiábrándulás a természetes élet, mondhatni, a „bukolikus” életforma élményei számára nyitott utat. Következő regénye: a *Napos oldal* főhősének, Felméri Kázmérnak az alakjában az író a „csavargó” polgárpukkasztó típusát korszerűsítette a Kakuk Marcik és Ábelek rokonát alkotva meg, sorsában az egészséges ösztönélet dicséretét fogalmazva meg. Karácsony a „társadalom permén” élő emberekkel rokonszenvezett: Baltazár elvetélt sorsa, Csermely vidéki „oblomovsága”, Felméri Kázmér nyugtalan szegénysége – a kismizettek és az élet margójára szorultak – lobbantották fel együttérzését. Művészet, szerelem, igénytelen, egyszerű élet, ezek voltak az ő eszményei, hőseit – Baltazárt és Felmérit – jórészt önmagáról mintázta, saját érzelmi kalandjainak lelki életének: szerelmeinek és magányosságának állított hol mulatságos, hol keserű emléket. Karácsony a perek rideg eseményei között is érzékeny író maradt, az ügyvédi gyakorlatról igencsak ironikus véleményeket hangoztatott, a kenyér szüksége kényszerítette az irodába, nem a hivatás. Sokkal büszkébb volt regényeinek népszerűségére, mint jogászai sikereire. Hősei iránt szeretetet érzett, mindig valódi empátiával mutatta be őket, kicsinyességeiket is. Az anarchizmus, a cinikus nyilatkozatok fölénye valójában csak felületül szolgált: az érzelmes lelket védte a durva valóság ellen, mélyén a szeretet és a megnyugvás vágya lüktetett.

A lázadást, a szinte anarchikus életérzést a sokat tapasztalt író filozofikus bölcsessége, szinte szándé-

kos közönyössége követte. Karácsony Benő kivonult a társadalmi küzdelmekből, akárcsak *Utazás a szürke folyón* című regényének hőse, a patikus, aki réveteg érdektelenséggel siklik úszó tutaján a tarka partok között. Mint ahogy a kiábrándultság a nihilizmust és a „vegetáció” eszméjét, úgy szülte a közöny a magányba és természetbe vonulás: a „sziget” gondolatát. Ez a „sziget” gondolat nem volt ritka a két világháború közötti magyar irodalomban: tudós bölcselőként a klasszika-filológus Kerényi Károly, íróként Németh László is ezt képviselte, s megtaláljuk szellemi nyomait Babits Mihály költészetében is. Karácsony Benő hőse is egy virtuális, egyben valóságos szigeten találja meg otthonát. Felméri Kázmér hiábavaló csatározások után hazatér, patakok és fák közé, s otthona, az erdei malom mintegy szimbóluma lesz a „szigetnek”, melyet legfeljebb a szelíd és rezignált humor köt össze a külvilággal.

Megtalálhatja-e a nyugalmat, a boldogságot Felméri (az író) a magányosság csendjében, a félrevonulás utópiájában? Nem, egyéniségének nyugtalan lendülete ki-kitört a közöny mesterséges korlátai közül. Hiába is fékezte volna ezt a lendületet: a külvilág lázas eseményei – a háborús készülődés és a fasizmus barbársága – behatoltak a rousseau-i álmvilágba, érintésük szétverte a megnyugvás életképtelennek bizonyult kísérletét. Karácsony állandóan érezte, hogy a „sziget” valójában kegyes öncsalás. „A polgár nyugtalansága és önvádja – írta – sivitottak át rajtam néhány percig. Tennünk kéne valamit!... Fogjunk hozzá valamihez, ami kiragadja majd a sok megfagyott lelket az éjszakából. Bennem megvan a jóakarát. Szegény is vagyok, igaz, talán nem eléggé szegény. De ne hagyjuk ezt az éjszakát olyan hosszúra nyúlni.” Nem menekülhetett a körülötte küszködők közül: „Sokszor érzek valami honvágyat, sokszor kívánkozom vissza ezek közé a küzdő, reménytelen sziszifuszok közé, akik mindennap fölgörgetnek valami reménységet a hegy tetjére s aztán zsupsz, visszagördülnek megint a mélységbe.” És, hogy mindez nemcsak a polgár önvádja s a társtalan ember honvágya maradt, arról a fasizmus egyre erősödő áradata gondoskodott; a „gonoszság és butaság nagy farsangja” mintegy felégette a „szigetet”.

Karácsony Benő utolsó, már posztthumusz művében, *A megnyugvás ösvényen*ben a valódi nyugalmat a szociális felelősség, a közéleti küzdelmek bátor vállalása adja. Felméri, akinek a malom köré épített világa lassan romba dől, leszámol individualista ábrándjaival, összezsugorítja szobrászterszámait, s újra a város forgatagába költözik, hogy innen üzenje fiának, mintegy a „megnyugvás” egyetlen lehetőségként: „Íme, a szívedre kötöm, ne légy csak a ma-

gadé, légy barátidé, társaidé, légy mindenkié. Jó érzés az, hidd el, a nagy mű szorgos és közös atomjának lenni. Ha van egy hasznos gondolatod, oszd meg másokkal, s ha van egy fél rőf szalonnád, ne fogyaszd el egyedül a sötét kamrában, hogy senki se lássa.”

Mire eddig a hitvallásig eljutott, már kevés ideje maradt: 1944-ben a kolozsvári gettóba, majd az auschwitzi koncentrációs táborba hurcolták, innen már nem tért vissza, az esztendő végén ölték meg. Mindvégig magyar írónak tartotta magát, a kolozsvári gettóban, mint mondják, nem fogadta el azt, hogy zsidóként igénybe vegye egy svájci menekültközpont segítségét – zsidó magyarként élt, úgy is akart meghalni. Kolozsvárról végül a hírhedt auschwitzi haláltáborba került, mint feljegyezték, a krematórium barna füstje alatt is reménykedett, regényírásra készült. Miként Radnóti, Pap Károly, Szerb Antal, akiknek sorsában osztozott, ő is a jövőtől várta az igazolást (amit szomorú módon csak a „helikoni” irodalom értékeinek újólajos felismerését követően, tehát a hatvanas évek végétől kapott meg).

Karácsony Benő világa nyugtalan, vívódások, kiábrándulás és magány teszik azzá, de végül is rátalált a „megnyugvás ösvényére”. A gondolat kerülői, a stílus groteszk játéka mellett méltányolnunk kell műveinek őszinte emberségét, meseszövéseinek biztonságát, pasztikusan megrajzolt emberalakjait és persze világképének erőteljes humanizmusát. Az elmúlt évtizedekben több alkalommal is új kiadásban jelentek meg művei, 1990-ben *Líra* címmel közreadták válogatott elbeszéléseit és színpadi játékeit,

majd 2006-ben *Nyári délután a régi Fehérvárt* címmel összegyűjtött elbeszéléseit. Helyét az erdélyi és az egyetemes magyar irodalomban ma már nem lehet megkérdőjelezni, az utóbbi esztendőkből két írói monográfia is képet adott munkásságáról: Robotos Imre *Álruhás vallomások (Karácsony Benő arca)* és Tót H. Zsolt *Széttaposott ösvény (Karácsony Benő élete és műve)* című könyvei. Karácsony Benő városi, polgári íróként dolgozott, életműve már csak ezért is figyelemreméltó, minthogy az erdélyi magyar irodalom egy korábban kevésbé méltányolt értékét és hagyományát képviseli.

Egyéniségének és munkásságának igaz értékei, jóllehet mindig népszerű volt az olvasók körében, tragikus halála után váltak mind nyilvánvalóbbakká. A *Magyar mártír írók* című 1947-ben közre adott emlékező jellegű antológiában Bóka László a következőkben méltatta Karácsony Benő személyiségét és életművét: „Aki művét a ma perspektívájából nézi, felfigyel a bohókás tréfákba rejtett ábrázolásra s megérti az egyre torzabbá váló mosoly értelmét. Parányi tájképei, bensőséges kisvárosi hangulatai, az a szelíd mélabú, amit ’oroszos’-nak neveztek benne, az a líra, amit az elesettek, kacskalelkűek, megszorítottok váltottak ki belőle, az a lemondás, amivel a napos oldal felé intett, mindig vonzani fogja azokat, akik hálásak egy hangulat melegéért, kiket nemcsak a monumentalitás, hanem egy meghitt hang kedvessége is vonz. Karácsony Benő egy ritka élmény ábrázolásának volt mestere: szeretet van könyveiben.”

